

En liten sak om en del av et lite liv

av Lars Poverud

Dette er en greie om da jeg var narkoman sykepleier. En svært uheldig kombinasjon om jeg må få si det selv. Jeg er ikke stolt av det, men her kommer avsløringen som bidro til at jeg faktisk overlevde, og ikke døde av overdose. Det var ofte sånn at jeg måtte gå rundt i leiligheten seint på natta fordi jeg visste at hvis jeg la meg nå, så ville jeg slutte og puste.

Rusa hele tida

Av en merkelig grunn har jeg kommet i kontakt med en sykepleier som jobbet samtidig som meg da jeg jobba i eldreomsorgen, på et sykehjem. Jeg utvikla etter hvert en avhengighet av piller som jeg stjal fra medisinskapet, og deretter etterfulgt av opioidavhengighet, som endte med nåla i armen. Det gikk dårligere og dårligere og jeg var rusa på jobb. Jeg klarte meg ikke uten sprøytene.

Jeg husker jeg satt på seinvakt og skulle skrive rapport og holdt på å sovne mens jeg skreiv. Jeg husker jeg kom hjem fra seinvakt og var så rusa at jeg ikke turte å legge meg fordi jeg var redd for å slutte og puste. Jeg husker jeg var livredd hver dag for å bli oppdaget.

Jeg blei ofte sittende oppe og lage bilder i lyseblått og ditto lilla. Penselen fløyt fint når sinnet fløyt av gårde. Måtte male. Måtte holde meg våken.

Hemmeligheter og arkivet - ensomhet

Og jeg husker at det var så mange hemmeligheter, så mye å skjule. Pupiller som knappenåler. Jeg bestilte øyendråper som gjorde at pupillene ble større. Ble de for store, hadde jeg dråper som gjorde dem mindre. Jeg hadde alltid alkohol hjemme fordi jeg visste at hvis noen ringte på (for jeg var en sosial fyr) så kunne jeg hive innpå noen slurker med alkohol så det lukta alkohol av meg, og jeg kunne skylde på det. Ikke at jeg var så rusa på andre ting at det var så vidt jeg var oppegående.

Jeg husker at jeg hadde det jeg kalte pillearkivet mitt. Jeg husker at jeg, før jeg skulle ut på byen satte meg et skudd, tok en halv pille av det, og to av dem og en halv pille av de. En halv flaske vin. Nei, det var ikke nok, så da tok jeg en halv pille av den der og så en av dem.

Og et glass vin til, SÅ, kunne jeg gå ut på byen. Et slitsomt ritual.

Og ingen visste hva jeg dreiv med. Ikke mine nærmeste venner. Ikke familie.

Ingen!

Avsløringen/avlysningen

Den tolvte desember 1988 var jeg på seinvakt på sjukehemmet. Jeg skulle sette meg et skudd, så jeg gikk inn på toalettet i første etasje for å sette dette skuddet. Jeg jobba ellers i fjerde etasje. Jeg sleit med å finne blodåre. Var ekstremt lite dyktig til å treffe åra. Det blei en del blodsøl og jeg traff omsider. Tørket opp sølet, og stakk meg i nesa så det skulle se ut som jeg blødde neseblod for å forklare mitt lange opphold på toalettet og grunnen til de blodige papirtørkene. En i sannhet god ide.

Så. Trettende desember 1988. Dagvakt. Alt virka normalt. Jeg var på jobb. Ting var helt i orden. Mot slutten av vakta ringte oversykepleier meg og sa hun ville ha to ord med meg. Jeg var på denne tida plasstillitsvalgt for Norsk sykepleierforbund, hovedtillitsvalgt i bydelen og diverse andre verv, så jeg regna med at det var noen slike spørsmål det hele gjaldt. Dessuten var det oversykepleiers vanlige spørsmål når hun ville ha tak i meg.

På vei til møtet med oversykepleier kjøpte jeg en sånn svær is med kjeks som jeg begynte å spise på på min vei mot møtet. Jeg kom inn og der

satt institusjonssjefen, oversykepleier, hovedtillitsvalgt i sykepleierforbundet, administrasjonssjefen i bydelen, personalkonsulent osv.

Det ante meg at nå var det gjort, men jeg håpet at det dreide seg om en tillitsvalgts sak. Nei. Oversykepleier spurte: «Du var på seinvagt i går Lars og du var veldig lenge på do». «Ja», sa jeg, «det hender ting tar litt tid». Så kom det. Det knusende og helt riktige og faktisk livreddende. «Du kom ut av toalettet med en søppelpose med blodige filler». «Ja, jeg blødde neseblod». «Nå skal du høre her Lars. Vi har sett i den posen og i den fant vi et brukt sprøytesett. Kjenner du til det?»

Raset og fallet og manglende taushetsplikt

Og det gjorde jeg. Da var alt klart og det var umulig å rømme. Jeg falt til jorda med et bang. Jeg visste at nå var alt over. Jeg tilsto alt. Det var slutt. Livet var slutt. Etter blodprøve gikk jeg over til betjeningsboligen i trettende etasje. Møtet skulle være konfidensielt, men ryktet spredde seg. De fleste visste alt veldig raskt. Lars var narkoman.

Jeg gikk hjem. Til leiligheten i trettende etasje. Det første jeg gjorde var å kaste opioidene jeg hadde i søpla. Livet var over. Hva skulle jeg gjøre nå? Det eneste jeg kan noe om og er god til er å jobbe med mennesker. Er det noe vits i å fortsette? Jeg stod på

balkongen i trettende etasje. Så ned. Skal jeg hoppe?

Men jeg beholdt pillene. For sikkerhets skyld. Man vet aldri hva som trengs. Jeg gikk og la meg, og så kom de herlige abstinensene. Jeg visste hvordan det var ettersom jeg hadde tatt de verste abstinensene i helger tidligere fordi jeg var tillitsvalgt og således måtte på diverse ukeslange kurs og konferanser og ikke kunne stjele nok «medisiner» til å holde i fem dager. Tok de verste abstinensene i helga, og dro på konferanse. IDIOT!

Hoppe, eller ikke å hoppe

Jeg var altså akkurat blitt avslørt.

Og jeg lurte på om jeg skulle hoppe fra balkongen i trettende etasje.

Så ringte Lars på. Kom inn, gråtende. Han hadde ikke ant noe. Det var vel kanskje noe av hovedproblemet. Ingen visste hva jeg dreiv med. Han kom inn. Tårer i øynene, og sa. «Lars. Du får ikke lov til å ta livet av deg. Jeg flytter inn hvis det trengs». Vi hadde en fin samtale. Så ringte jeg rundt til venner og familie og fortalte hva som hadde skjedd. Ikke moro, men nødvendig. Takk Lars! Du var med på å redde livet mitt.

Jeg stod som sagt og tittet ned. Tenkte. Kanskje jeg skal hoppe? Så tenkte jeg i min forvirrede visdom at «HEY Lars! Hvis du hopper er

det såpass langt ned at du rekker å ombestemme deg. Og da, min gode mann, er det for seint».

Så jeg hoppa ikke.

Redningen

Så var jeg altså så heldig med at personalkonsulenten i bydelen (som forøvrig behandlet meg eksemplarisk) hadde kjennskap til Veksthuset. Hun tok meg med på inntaksmøte og jeg fikk høre husfilosofien hvor jeg bare tenkte at DIT SKAL JEG!

Så jeg dro dit, og det tok meg seks uker før jeg tenkte at HER SKAL JEG JOBBE EN DAG. Og det gjorde jeg gitt. I sju og et halvt år.

Takk for oppmerksomheten. Don't give up!

Diiiiiger virtuell klem fra Lars

Lars Poverud
lpoverud@online.no

